

ПЕРЕДМОВА

В Інструкції з бойової підготовки ТС 3-21.76 у всіх відповідних випадках використано загальновійськові терміни. У тексті трапляються спеціальні загальновійськові терміни і терміни та визначення, які використовують в Армії США. Терміни, які вводить Інструкція ТС 3-21.76 (керівний документ), у тексті виділено курсивним шрифтом. У тексті терміни і визначення, для яких Інструкція ТС 3-21.76 є керівним документом, виділено жирним шрифтом. Для інших визначень, які наведено в тексті, терміни виділено курсивним шрифтом, а номер керівного документа/публікації подано після них.

Основна аудиторія Інструкції ТС 3-21.76 — рейнджери Армії США та підрозділи бойових родів військ. Командири й особовий склад штабів Армії, які є частиною об'єднаних оперативно-тактичних груп або багатонаціональних штабів, також повинні звертатися до відповідної спільної чи багатонаціональної доктрини, беручи до уваги масштаб військових операцій та розмір об'єднаних або багатонаціональних сил. Це видання також повинні використовувати інструктори та викладачі Армії США.

Командири, штаби й підлеглі мають переконатися, що їхні рішення та дії відповідають застосовним правовим нормам законодавства США, міжнародного права і (у деяких випадках) права країни перебування. Командири на всіх рівнях зобов'язані переконатися, що ввірені їм військово-службовці діють згідно з правом війни та правилами ведення бою (ROE). (Див. бойовий статут FM 27-10.)

Це видання адресоване регулярній Армії, Сухопутним військам Національної гвардії (ARNG)/Національній гвардії Армії США (ARNGUS), Резерву Армії США (USAR), а також Корпусу морської піхоти США. Якщо не зазначено інше, у цьому виданні іменники та займенники чоловічого роду не стосуються виключно осіб чоловічої статі.

Організація, яка ініціювала публікацію цього видання, — Навчальний центр передового досвіду Армії США (MCoE). Агентство, яке підготувало видання, — Навчальний центр передового досвіду Армії США, Форт-Беннінг, штат Джорджія. Коментарі та рекомендації щодо змін можна подати будь-яким з наведених способів — поштою США, електронною поштою, факсимільним або телефонним зв'язком — за умови використання та відповідності формату Міністерства Армії США, Форма 2018 (рекомендовані зміни публікацій та бланків). Контактна інформація:

Е-mail: usarmy.benning.tradoc.mbx.artb-s3-operations@mail.mill

Телефон: (706) 544-6448 (DSN 834)

Факс: (706) 544-6421 (DSN 834)

Поштова адреса: Командирів Навчальної бригади рейнджерів та десантників: ATSH-RB, 10850 Schneider Rd, буд. 5024 Форт-Беннінг, Джорджія 31905

ІСТОРІЯ РЕЙНДЖЕРІВ

Історія американських рейнджерів — довга та яскрава сага про сміливість, відвагу й непересічні лідерські якості. Це історія про людей, чиї навички в мистецтві ведення бою рідко кому вдавалося перевершити. Тут ідеться лише про найвидатніші з їхніх численних подвигів.

Рейнджери виконували переважно оборонні завдання, аж поки під час Війни короля Філіпа в 1675 році рота Незалежних рейнджерів Бенджаміна Черча (з Плімутської колонії) не здійснила успішні рейди на сили ворожо налаштованих індіанців. У 1756 році майор Роберт Роджерс із Нью-Гемпширу завербував дев'ять рот, які склалися з американських колоністів, для участі на боці англійців під час Франко-індіанської війни. Методи і способи боротьби рейнджерів були схожі на дії жителів американських прикордонних поселень. Майор Роджерс був першим, хто застосував їх на свою користь, зібрав та об'єднав у бойову доктрину регулярної організованої бойової сили.

Методи ведення бою, якими користувалися перші рейнджери, згодом під час Війни за незалежність США розвинув полковник Деніел Морган, який створив підрозділ під назвою «Стрільці Моргана». За словами генерала Бургойна, люди Моргана були «найвідомішим підрозділом Континентальної армії, усі вони влучно стріляли».

Френсіс Меріон, «Болотний Лис», організував інший видатний підрозділ часів Революційної війни, відомий як «Партизани Меріона». Партизани Меріона налічували від декількох осіб до кількох сотень і діяли як спільно, так і незалежно

від решти частин армії генерала Вашингтона. Діючи в болотистих районах Кароліни, вони руйнували комунікації англійців і зривали надання їм допомоги з боку лоялістів, значно сприяючи перемозі американців.

Громадянська війна в США стала приводом для створення спеціальних підрозділів, таких як рейнджери. Джон Мосбі, майстер рішучого і вмілого застосування кавалерії, був одним із найвидатніших рейнджерів Конфедерації. Він вірив, що за допомогою швидких і неочікуваних дій можна змусити противника охороняти сотні пунктів одночасно. Тоді можна завдати удару по одному з найуразливіших місць і бути впевненим у своїй вагомій перевазі.

Коли Америка долучилася до Другої світової війни, рейнджери знов почали вписувати свої імена на сторінки історії. 19 червня 1942 року майор Вільям Дарбі організував у Каррікфергусі, що в Північній Ірландії, та ввів у дію 1-й батальйон рейнджерів. До особового складу увійшли персонально відібрані добровольці; п'ятдесят із них узяли участь у Дьєппському рейді на північному узбережжі Франції разом із британськими та канадськими «командос». 1-й, 3-й і 4-й батальйони рейнджерів відзначилися в кампаніях у Північній Африці, на Сицилії та в Італії. Батальйони рейнджерів майора Дарбі очолили висадку 7-ї армії в Джелі та Лікаті під час вторгнення на Сицилію, зігравши провідну роль у наступній кампанії, яка завершилася захопленням Мессіни. Вони проникли за лінію фронту та здійснили атаку проти Чистерни, де вночі в ближньому багнетному й рукопашному бою фактично знищили цілий німецький парашутний полк.

2-й і 5-й батальйони рейнджерів брали участь у висадці в Нормандії в день «Д» на ділянці «Омаха». Під час цих запеклих боїв на пляжі рейнджери отримали свій офіційний девіз. Оскільки ситуація стала критичною, командир 29-ї піхотної дивізії вирішив, що сили вторгнення повинні зачистити пляж і просунутися вглиб. Тоді він звернувся до підполковника Макса Шнейдера, командира 5-го батальйону рейнджерів,

і сказав: «Рейнджери! Ведіть за собою!». 5-й батальйон рейнджерів очолив атаку. Це забезпечило можливість союзникам прорватися з плацдармів углиб країни, далі від пляжів, уздовж яких відбувалося вторгнення.

6-й батальйон рейнджерів, діючи в Тихому океані, виконував завдання за лінією фронту. Це була розвідка і розвідувально-ударні дії, а також дальні рейди. Рейнджери були першим американським підрозділом, який повернувся на Філіппіни, знищивши ключові берегові укріплення перед вторгненням. Із посиленої роти 6-го батальйону рейнджерів було сформовано рятувальну групу, яка звільняла американських та союзних військовополонених із японського табору в Кабанатуані.

Іншим підрозділом на кшталт рейнджерів був 5307-й тимчасовий об'єднаний підрозділ, організований та підготовлений як одиниця глибокої розвідки для дій за лінією фронту в окупованій японцями Бірмі. Командиром підрозділу був бригадний генерал (з часом генерал-майор) Френк Меррілла. Ці 2997 офіцерів і солдатів стали широко відомі як «Мародери Меррілла».

«Мародерами Меррілла» були добровольці з 5-го, 154-го, 33-го та інших піхотних полків, які брали участь у боях у південно-західних і південних районах Тихого океану. Ці люди відгукнулися на заклик тодішнього начальника штабу Збройних сил, генерала Джорджа Маршалла, стати добровольцями для виконання ризикованого завдання. Їм потрібно було мати високий рівень фізичної витривалості й підготовки; набирати їх мали з підрозділів, яких тренували в джунглях і які в джунглях вели бойові дії.

Перш ніж приєднатися до кампанії на півночі Бірми, «Мародери Меррілла» пройшли підготовку в Індії під наглядом генерал-майора Британської армії Орда Вінгейта. З лютого по червень 1943 року вони відтреноували тактику й методи глибокого проникнення за зразком, розробленим і застосованим генералом Вінгейтом. «Мародери» тісно взаємодіяли

з 22-ю та 38-ю китайськими дивізіями задля встановлення контролю над північчю Бірми і звільнення шляху для будівництва дороги Ледо, яка мала з'єднати індійську залізничну станцію в Ледо зі старою бірманською дорогою в Китай. Воюючи, «Мародери» пройшли крізь джунглі й здолали гори від долини Хукаунг на північному заході Бірми до М'їчїни та річки Ірравадді. У п'яти основних і тридцяти незначних боях вони зіткнулися з досвідченими солдатами японської 18-ї дивізії і розгромили їх. Діючи в тилу основних сил японців, дезорганізуючи шляхи постачання і лінії зв'язку, вони підготували шлях для наступу на південь передових частин китайської армії. Кульмінацією дій «Мародерів» стало захоплення аеродрому М'їчїни, єдиного всепогодного аеродрому на півночі Бірми. Це було останньою перемогою «Мародерів Меррілла», яких розпустили в серпні 1944 року. Решту особового складу було об'єднано в 475-й піхотний полк, який востаннє брав участь у бою 3–4 лютого 1945 року на хребті Лу-Канг у Китаї. Цей піхотний полк є попередником сучасного 75-го піхотного полку рейнджерів.

Невдовзі після того, як у червні 1950 року почалась Корейська війна, із добровольців, які служили в американських частинах у Японії, було сформовано роту рейнджерів 8-ї армії. Рота пройшла підготовку в Кореї, де відзначилася в боях під час наступу до річки Ялу, виконуючи оперативно-тактичні завдання та здійснюючи розвідувально-ударні дії. У листопаді 1950 року під час масованого вторгнення китайських військ цей невеликий підрозділ, незважаючи на значну кількісну перевагу противника, відбив п'ять атак на свої позиції.

У вересні 1950 року Міністерство Армії США оголосило набір добровольців для підготовки рейнджерів-парашутистів. До 82-ї повітряно-десантної дивізії було набрано п'ять тисяч армійських парашутистів. З них відібрано дев'ятсот військовослужбовців для формування перших восьми парашутно-десантних рот рейнджерів. Ще дев'ять рот було сформовано з добровольців регулярних піхотних дивізій Армії

та Національної гвардії. Ці сімнадцять парашутно-десантних рот рейнджерів проходили підготовку у Форт-Беннінгу, штат Джорджія. Додаткова інтенсивна підготовка цих підрозділів відбувалася в горах Колорадо.

У 1950 та 1951 роках понад 700 осіб із 1-ї, 2-ї, 3-ї, 4-ї, 5-ї та 8-ї парашутно-десантних рот рейнджерів воювали на фронті в Кореї в кожній американській піхотній дивізії. Здійснюючи наступ із землі, води та повітря, ці шість рот рейнджерів проводили рейди, операції з глибокого проникнення і влаштування засідок проти північно-корейських і китайських військ. Вони були першими рейнджерами в історії, які здійснили бойові стрибки. Після вторгнення китайців ці рейнджери стали першими американцями, які повторно перетнули 38-му паралель. 2-га парашутно-десантна рота рейнджерів була єдиним афро-американським підрозділом в історії Армії Сполучених Штатів. Солдати шести рот рейнджерів, які воювали в Кореї, заплатили високу ціну за свободу. Кожен дев'ятий військовий цього хороброго братства загинув на полі бою в Кореї.

Решта парашутно-десантних рот рейнджерів виконувала свій обов'язок, несучи службу в піхотних дивізіях у США, Німеччині та Японії. Військовослужбовці цих рот пішли добровольцями у складі лінійних піхотних підрозділів, які воювали в Кореї. Вони добровільно долучилися до Сухопутних військ, Повітряно-десантних військ, підрозділів рейнджерів та брали участь у бойових діях. Це перші солдати, які заслужили й носили нарукавний шеврон рейнджера. Вони — перші рейнджери-парашутисти. Один із рейнджерів, Дон Портер, був посмертно нагороджений медаллю Пошани. Чотирнадцять рейнджерів Корейської війни стали вищими офіцерами. Багато дослужилися до звання полковника, старших звань сержантсько-старшинського складу та обійняли керівні посади в цивільному житті.

У жовтні 1951 року начальник штабу Армії США, генерал Коллінз Лоутон, видав директиву, де зазначив, що програма

підготовки рейнджерів має поширитися на всі бойові частини Армії. Коменданту піхотної школи було доручено створити відділ з питань рейнджерів. Цей новий відділ повинен був розробити і запровадити курс бойової підготовки рейнджерів. Його метою було підвищення рівня бойової підготовки в усіх бойових частинах. Програма ґрунтувалася на досвіді Другої світової війни та корейського конфлікту.

Під час В'єтнамської війни чотирнадцять рот рейнджерів, які склалися з високо мотивованих добровольців, служили на великій території від дельти Меконгу до демілітаризованої зони. Виділені в окрему бригаду, дивізію та польові підрозділи, вони проводили дальню розвідку та операції із закріплення успіху на територіях, контрольованих противником, здобуваючи цінну розвідувальну інформацію. Визначені із самого початку як дальні розвідувальні патрулі, а пізніше як роти глибинної розвідки (long range patrol, або LRP), ці підрозділи були з часом перейменовані в піхотні роти рейнджерів C, D, E, F, G, H, I, K, L, M, N, O і P (роти J немає) 75-го піхотного полку.

Після В'єтнаму, усвідомлюючи потребу в добре підготовлених та високомобільних силах негайного реагування, начальник штабу Армії США, генерал Абрамс, наказав сформувані перші з часів Другої світової війни підрозділи рейнджерів батальйонного рівня, а саме 1-го та 2-го батальйону рейнджерів 75-го піхотного полку. 1-й батальйон проходив підготовку у Форт-Беннінгу, штат Джорджія, і став у стрій 8 лютого 1974 року у Форт-Стюарті, штат Джорджія. 2-й батальйон став у стрій 3 жовтня 1974 року. 1-й батальйон зараз дислокується на авіабазі «Гантер» у Джорджії. 2-й батальйон — у Форт-Льюїсі, штат Вашингтон.

Далекоглядність рішення генерала Абрамса, так само як і бойову ефективність батальйонів рейнджерів, було доведено під час вторгнення Сполучених Штатів на острів Гренада в ході операції «Раптова лють» у жовтні 1983 року. Бойовим завданням операції був захист американських громадян